

3. Безух О. Правила економічної конкуренції. – К. : Юридична Україна № 4, 2014 – С. 51–55.
4. Бакалінська О.О. Конкурентне право : Навчальний посібник. – К. : Київський національний торговельно-економічний університет, 2009. – 381 с.
5. Коментар до Закону України «Про захист економічної конкуренції» на основі порівняльного аналізу з правилами конкуренції ЄС. – К. Альфа-Прайм, 2006.
6. Бакалінська О.О. Організаційно-правові засади захисту економічної конкуренції в Україні [Текст] / О.О. Бакалінська ; Київський національний торговельно-економічний ун-т. – К. : КНТЕУ, 2005. – 190 с.
7. Смирнова К.В. Правове регулювання конкуренції в Угоді про асоціацію між Україною та ЄС Актуальні проблеми міжнародних відносин 2013 С. 145–153.
8. Проект Закону України від 26.02.2015 р. № 2244 Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо удосконалення законодавства про захист економічної конкуренції суб'єктів господарювання).

Даценко М.О.

студент,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ПРАВОВІ АСПЕКТИ СТАНОВЛЕННЯ ПАЙОВИХ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ФОНДІВ В УКРАЇНІ

Інститут пайового інвестиційного фонду був закріплений у вітчизняному законодавстві 16 березня 2001 року Законом України «Про інститут спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)» (Закон «Про ІСІ»).

Пайовий інвестиційний фонд, відповідно до ст. 22 даного закону, – це активи, що належать інвесторам на праві спільної часткової власності, перебувають в управлінні компанії з управління активами та обліковуються останньою окремо від результатів її господарської діяльності. Також вказується, що пайовий інвестиційний фонд не є юридичною особою.

Попередниками інститутів спільного інвестування були інвестиційні фонди та компанії, які займалися переважно вкладенням приватизаційних майнових сертифікатів і виступали інструментом концентрації власності. Діяльність таких фондів та компаній регулювалася Указом Президента України «Про інвестиційні фонди та інвестиційні компанії» від 19 лютого 1994 року. Законом України «Про інститут спільного інвестування» визначався механізм перетворення інвестиційних фондів, створених до набрання ним чинності, в інститути спільного інвестування (ІСІ). Так, створені до набрання чинності цим законом закриті інвестиційні фонди та закриті взаємні фонди інвестиційних компаній мали здійснювати свою діяльність за старим Положенням протягом строку, на який вони були створені, а після його закінчення вони підлягали ліквідації або реорганізації в пайовий або корпоративний інвестиційний фонд шляхом приведення у відповідність до вимог нового закону своїх установчих документів та діяльності. Відкриті ж інвестиційні фонди та відкриті взаємні фонди інвестиційних компаній

зобов'язані були ліквідуватися або привести свою діяльність у відповідність вимогам Закону протягом двох років з дня набрання чинності Законом України «Про інститут спільного інвестування».

Але прийняття лише Закону «Про ІСІ» було недостатньо для повноцінного функціонування пайових інвестиційних фондів, адже нормативно-правова база, якою регулювався фондовий ринок була застарілою і не була спроможною забезпечити належне регулювання новостворених економічних відносин. Тому, 23 лютого 2006 року Верховною Радою України був прийнятий Закон «Про цінні папери та фондовий ринок», яким було визначено порядок функціонування в нових умовах як фондового ринку в цілому, так і пайових інвестиційних фондів. 18 грудня 2008 року був прийнятий Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про інститути спільного інвестування», яким були вдосконалені положення, які стосуються диверсифікації активів пайових інвестиційних фондів, продовження діяльності строкових фондів, внесення ПФ до реєстру та ін.

Сьогодні правовий режим пайових інвестиційних фондів закріплений в наступних законах України: «Про цінні папери та фондовий ринок», «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні», «Про інвестиційну діяльність», «Про оподаткування прибутку підприємств», «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом» та інших нормативно-правових актах. Також окремі положення закріплені в кодифікованих правових актах, зокрема поняття режиму спільної часткової власності закріплено в Цивільному Кодексі України. Усі ці акти, разом з нормами цивільного, адміністративного, господарського, кримінального та інвестиційного права формують комплексну групу актів, якими регулюється та регламентується діяльність пайових інвестиційних фондів.

Так як спільне інвестування є відносно доволі молодою сферою правових відносин, одні й ті самі питання можуть регулюватися різними нормативно-правовими актами, що свідчить про низький рівень кодифікації актів. Це негативно позначається на розвитку цивільно-правового обороту.

Серед проблем в діяльності пайових інвестиційних фондів у наш час можна виділити наступні:

- Розбіжності в регулюванні процесу реєстрації нерухомості пайових інвестиційних фондів;
- Недостатній державний захист прав та законних інтересів учасників пайових інвестиційних фондів;
- Вразливість структури суб'єктів управління пайових інвестиційних фондів.

Також, у зв'язку з інтеграцією України до Європейського Союзу, актуальним питанням є приведення національного законодавства про пайові інвестиційні фонди у відповідність до вимог ЄС.

Хоч і впродовж останніх десятиліть національне законодавство про пайові інвестиційні фонди розвивалося досить інтенсивно, на даний момент постає питання про приведення правового поля пайових інвестиційних фондів у відповідність до світових стандартів з врахуванням особливостей національного правопорядку.

Список використаних джерел:

1. Сельский В. Стан та проблеми розвитку інститутів спільного інвестування як ефективного залучення інвестицій в економіку України // Підприємництво, господарство, право. – 2007. – № 1. – С. 137.
2. Бутузов В.М. Правові та організаційні засади функціонування інститутів спільного інвестування в Україні : Автореф. Дис.... канд. юрид. Наук. – К., 2000. – С. 3.
3. Гинатулин А.Р. Паевые инвестиционные фонды как одна из форм привлечения инвестиций // Право и экономика. – 2001. – № 6. – С. 47.

Кучерява А.В.

студент,

Київський університет права

Національної академія наук України

ПРОГАЛИНИ В ЗАКОНОДАВСТВІ ЩОДО РЕГУЛЮВАННЯ РЕКЛАМИ ТА РЕКЛАМНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

В даний час реклама, безсумнівно, являє собою сформовану індустрію. Вона займає значне місце в сучасному суспільстві та впливає не тільки на тих споживачів, яким призначені просувні товари і послуги, і на всіх громадян, яким доступні рекламні повідомлення. Тому в більшості країн, і Україна тут не виняток, рекламна галузь регулюється як на правовому рівні, так і на морально-етичному [7, с. 136].

Реклама – це будь-яка платна форма неособистої пропозиції товарів і послуг від імені визначеного спонсорства з метою вплинути певним чином на аудиторію. За допомогою реклами формується визначене уявлення покупця про особливості товару чи послуги [4, с. 254].

Відповідно до ст. 1 ЗУ «Про рекламу» реклама – інформація про особу чи товар, розповсюджена в будь-якій формі та в будь-який спосіб і призначена сформулювати або підтримати обізнаність споживачів реклами та їх інтерес щодо таких особи чи товару [1]. Відповідно до законодавчого визначення терміну, реклама – це інформація. Законом України «Про інформацію», термін «інформація» визначено, як документовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються у суспільстві, державі та навколишньому природному середовищі [2]. Зазначеним Законом подається також визначення масової інформації, під якою розуміється публічно поширювана друкована та аудіовізуальна інформація.

У свою чергу рекламна діяльність – це ініціативна, самостійна, систематична на власний ризик діяльність, яка спрямована на виготовлення реклами та на здійснення посередницьких функцій шляхом надання послуг, пов'язаних з просуванням товару на ринок та його передачею в належному вигляді від безпосереднього виробника такого товару його споживачеві, за допомогою рекламних засобів, з метою одержання прибутку, яка здійснюється фізичними та/або юридичними особами, зареєстрованими як суб'єкти підприємницької діяльності у порядку, встановленому законодавством [5, с. 40].